C:\Users\Plazma\Desktop\307\Brown_Fredric-Hvezdna_mys.PDB

**PDB Name:** Brown_Fredric-Hvezdna_mys
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 9.4.2006
**Modification Date:** 9.4.2006
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Frederic Brown // Hvězdná myš

Tehdy ještě myšák Mitkey žádný Mitkey nebyl. Byla to docela obyčejná myš, která bydlela pod podlahou a za omítkou domu slavného Herr Professora Oberburgera, druhdy ozdoby univerzit ve Vídni a Heidelbergu a potom běžence před přílišným obdivem těch mocnějších z jeho spoluobčanů. Přílišný obdiv se netýkal Herr Oberburgera samotného, ale jistého plynu, který byl vedlejším produktem neúspěšného raketového paliva - a který se mohl stát velice úspěšným něčím jiným.
Pokud by jim ovšem Herr Professor sdělil správný vzorec. Což však on - inu, Professor zkrátka a dobře uprchl a žil teď v jednom domě v Connecticutu. Stejně jako Mitkey.
Malá šedivá myška a malý šedivý človíček. Nic neobvyklého na žádném z nich nebylo. Obzvláště nic neobvyklého nebylo na Mitkeyovi; měl svou rodinu a měl rád sýr, a kdyby mezi myšmi existovali rotariáni, jistě by byl rotarián.
Herr Professor byl ovšem lehce výstřední. Jako starý mládenec z přesvědčení neměl krom sebe nikoho, s kým by si popovídal, ale považoval se za skvělého debatéra a při práci se sebou neustále verbálně komunikoval. Tato skutečnost, jak se ukázalo později, .byla důležitá, neboť Mitkey měl znamenitý sluch a všechny ty celonoční samomluvy pozorně vyslechl. Nerozuměl jim pochopitelně. Kdyby byl o nich vůbec přemýšlel, dospěl by nejspíš k názoru, že Professor je velká a hlučná supermyš, která zbytečně moc piští.
„Und jetzt," říkal si Herr Professor, „se potífáme, jestli je tachle vyfouková trúpička richtig vyrópená. Měla by pásovat na jetnu setninu od milimetra. Ahá, tághle je to pérfiktní. Und jetzt -.
Noc za nocí, den za dnem, měsíc za měsícem. Lesklá věc se rozrůstala a lesk v Herr Oberburgerových očích se šířil. Bylo to asi metr dlouhé, mělo to zapeklitě tvarovaná křidélka a spočívalo to na prozatímní konstrukci na stole uprostřed místnosti, která sloužila Herr Professorovi ke všemu. Domek, kde s Mitkeyem bydleli, měl čtyři místnosti, ale na to Professor zřejmě ještě nepřišel. Původně chtěl velký pokoj používat výhradně jako laboratoř, ale pak zjistil, že je daleko pohodlnější spát na kavalci v jednom z koutů, pokud už vůbec spal, a trochu toho teplého do žaludku, co potřeboval, cmundit nad týmž plynovým kahanem, nad kterým tavil zlatá zrnka TNT do nebezpečné polévky, kterou solil a pepřil roztodivným kořením, ale sám ji nepožíval.
„Und jetzt to nálejeme do trupek a ufitíme, jestli ta rourička přisázená k ta druchá rourička ta druchá eksplotuje, dyž ta prfní trupička -.
To bylo tu noc, kdy se Mitkey už málem odhodlal přestěhovat rodinu do nějakého stabilnějšího příbytku, který se věčně nehoupá a nekolébá a jehož základy se nepokoušejí metat kotrmelce. Ale nakonec se Mitkey nikam nestěhoval, neboť dům měl rovněž mnohé přednosti. Všude samá nová myší díra a - radost radostí! - velká trhlina v zadní stěně chladničky, kde Professor kromě jiných věcí uchovával také jídlo. Trubičky nebyly samosebou víc než. kapilárních průměrů, jinak by kolem myších děr žádný dům nezůstal. A Mitkey samosebou nemohl tušit, co se chystá, a Herr Proffesorovu svéráznému jazyku (ani žádnému jinému jazyku, když už je o tom řeč) nerozuměl, protože jinak by ho nezlákala ani ta škvíra v ledničce.
Professor byl toho rána v rozjařené náladě.
„Ten páliva funguje! Druchá trupička neeksplotovala. A ta prfní popostúpně, jak já jsem to očekal! A má to věčí švunk; bude tam cu moc placu pro gomoru -.
Ach ano, komora. A právě tady vstoupil do hry Mitkey, ačkoli tohle Professor dosud netušil. Professor ani nevěděl, že Mitkey vůbec existuje.
„Und jetzt' říkal svému oblíbenému posluchači, „sáleší už jenom na kómpinaci pálifových trupek, aby fungovály ve párách náfopak od sepe. A pótom -.
A v tom okamžiku padly Professorovy oči poprvé na Mitkeye. Tedy padly spíše na šedivé fousy a Černý lesklý Čumáček vykukující z díry v podlaze.
„Chéleme!" řekl, „co to tády máme! Samá myšák Mitkey! Mitkey, co ty bys žíkala tomu, ktypis ty pšíští týden utélala malý fýlet, Mitkeyi? Ufitíme."

Tak došlo k tornu, žě když si napříště Professor nechal poslat do města pro zásoby, jeho objednávka zahrnovala také past na myši - ne takovou tu krutou, která hned zabíjí, ale jednu z těch milosrdných drátěných klícek s padacími dvířky. A nebyla navnaděná sýrem ještě ani deset minut, a už ho Mitkeyův bystrý nos vyslídil a milý myšák se nechal svým nosem zavést do zajetí.
Nikoli ovšem do zajetí nepříjemného. Mitkey byl čestným hostem. Klícka teď spočívala na stole, kde Professor

převážně pracoval, drátěným pletivem putovalo dovnitř více sýra, než je zdrávo, a Professor už nemluvil sám k sobě.
„Fitíš, Mitkeyi, chtěl jsem poslat si do laporatorže k Hardtfordtu pro pílou myše, ale copich já to dělal, dyž mám tepe? Ty pudeš positif stráfější a schópnější odestát daleká cesta neš tychle laporatoržní myše. No né? Och, frtiš fousema a to snámena ja, nicht? A že tysi sfiknutá na šifot ve černých tírách, ty najistotno nepudeš úterpět tag jako ty druchý myše glaustrofobií, nicht wahr?“
A Mitkey šťastně tloustl a dočista zapomněl, že by měl chtít z klece pryč. Obávám se, že zapomněl i na rodinu, kterou opustil, ale jestli něco věděl, pak to, že si o ni nemusí dělat nejmenší starost. Alespoň do té doby, dokud Professor neobjeví a nespraví díru v chladničce. A k chladničce se Professorova mysl rozhodně neupínala.
„A teďka, Mitkeyi, nástrčíme tenchle kržidýlek takchle - to je jenom pro pomoc ve pšistání, dyž bude átmosféra. A tochle tě pespečně a pómalu donese dolů a tychle tlumíče na zděnách odpruzené gomory ty se postárají, apises cu moc nebacil ve chlavu, já myslím.“ Mitkeymu samosebou unikl zlověstný tón výhrady „já myslim“, ostatně uniklo mu i všechno ostatní. Mitkey totiž, jak jsme si už vysvětlili, anglicky nemluvil. Tehdy ještě ne.
Ale Herr Oberburger k němu přesto promlouval dál. Ukazoval mu obrázky. „Už tys někdy fiděl myš, po která tys dostal méno? Mitkey? Co? Né? No tak se podívej, tochle je ta půfotní myšák Mitkey ot Falta Dissneje. Ale mě připatá, že, ty seš chesčí, Mitkeyi.“
Professor byl nejspíš trochu praštěný, když s malou šedou myškou vedl takovéhle řeči. Musel být praštěný, když sestrojil raketu, která fungovala. Neboť co bylo vskutku zvláštní, Herr Professor žádný vynálezce nebyl. Na celé raketě, jak pečlivě vysvětlil Mitkeymu, nebylo zbla nového. Herr Professor byl technik, přebíral nápady druhých lidí a uváděl je do praxe. Svůj jediný opravdový vynález - raketové palivo, které žádným raketovým palivem nebylo - předal vládě Spojených států a ukázalo se, že je to cosi dávno objeveného a zase zavrženého, pro praktické využití bylo příliš nákladné.
Jak to důkladně vyložil Mitkeymu: „Je to tóčista sáležitost totál pšésnosti a pinktlich matematických spočtů, Mitkeyi. To všicko už je -my to jenom dáme dochromady - a my dostáneme co, Mitkeyi? Druchý kozmický kvalt, Mitkeyi! Jen tagtag, ale mělo byto klapovat. Mošná. Jsou ještě tady neznámí fáktorové, Mitkeyi, v chórní átmosférže, v tróposférže, ve strátosférže. My myslíme, že my pšesně víme, kolik je tam lufta, a že my musíme spočítat otpor toho lufta, ale jsme si s tím totál jistótni? Ne, Mitkeyi, to my nejsme. My jsme tam nikdá nebyli. A fšecko tag je to na chlup, že by to moch vy - zvrátit třeba nějaký zdúšný prout.“
Ale Mitkeymu to bylo putna. Tučněl ve stínu zašpičatělého válce z hliníkové slitiny a těšil se ze života.
„Der Tag, Mitkeyi, der Tag! A lchát já ti nebudu, Mitkeyi. Nebudu ja tobě dávat šádná fálešna upotvrzení. Fidáváš se na nepespečnou cestu, mein kamerad.
Náděj ty máš tag asi půlku na půlku, Mitkeyi. Tady nejít o to trefit se ke Mjesíc, ale neeksplotovat a trefit se ke Mjesíc, a pak se ty zas mošná náfratit na Sem.
Tofiš, ty moje chúdičko Mitkeyi, der Mond néni ze sélenyho syra, a i kdypybyl, nic bys ho nespožíral, poněváč tam není prompt átmosféra, apis tam moch pespečně pšistát a práskat s fousema.
A proč tedy, se ptáš, já tě tam posílám? Protože ten raket mošná nedostane druchý kozmický kvalt. A v tom pšípadu je to poržád pokous, ale jiná pokous. Dyž ten raket na Mjesíc nedoletí, bácne spátky na Sem, né? A v tom pšípadu nám jisté pšístroje podají další informacové o tom, jak věci chodějí tam ve fésmíru. A jestli ty budeš šifý nebo nešifý, dáš nám informacové, jestli jsou ty tlumíče a křitýlka v semský átmosférže fůpec něco plátny. Frštén?
Až potom my jednou posláme raket na Fénuši, kde mošná átmosféra nějaká eksistuje, budeme fjedět fšechny daty pro spočtění akurátních rosměr křitýlek a tlumíčů, no né? A v obouch pšípadech, ať se ty vrátiš naspjet nebo ne, Mitkeyi, budeš sláfný! Budeš prfní šifý stforžení, co se dostane ze strátosféra Semě, do fesmíra.
Mitkeyi, bude z tebe fězdná myše! Sáfitím já tobě, Mitkeyi, a lítuju, že nejsem já velký jako ty, apisem moch letět s ty.“
Der Tag a dveře do komory. „Sbochem, malý myšáku Mitkeyi.“ Tma. Ticho. Kravál!
„Die Rakete - dyž nedolítne do Mjesíc - bácne naspjet na Sem, no né?“ Tak si to aspoň Herr Professor představoval. Ale - plán nejlepší, jímž hlavu láme si člověk, myš - co z všeho zbude? - strasti samé a bol a tíž. To platí i pro hvězdné myši.
A to všechno kvůli Prxlu.

Herr Professor pocítil, jak velice je osamělý. Zvykl si povídat s Mitkeyem a samomluva mu teď připadala jaksi prázdná a nedostatečná.
Někdo může říci, že společnost malé šedivé myšky je ubohá náhražka za manželku, ale jiní mohou odporovat. A vůbec, Professor nikdy žádnou manželku neměl, ale měl myš, na kterou mohl mluvit, takže mu teď scházela, a jestli mu scházela taky manželka, pak o tom nevěděl.
Celou tu dlouhou noc po odpálení rakety strávil u svého dalekohledu, roztomilého dvaceticentimetrového reflektoru, a jak raketa získávala hybnou sílu, ověřoval si přesnost její dráhy. Postupné zážehy paliva vytvářely kolísavý světelný bod, který se dal dobře sledovat, když jste věděli, kam se dívat.
Ale příštího dne už neměl co na práci a na to, aby mohl spát, byl příliš unavený, třebaže to zkoušel. Učinil tedy kompromis a rozhodl se doma trochu poklidit. Zabýval se právě mytím hrnců a kastrolů, když tu uslyšel tenké zoufalé pištění a zjistil, že do jeho drátěné pasti na myši vlezla další šedá myška, tentokrát s kratšími vousisky a kratším ocasem než Mitkey.
„Ále, ále,“ řekl Professor, „copák to tu máme? To je Minnie? Minnie pšišla chlédat svojeho Mitkeye?“
Herr Professor nebyl biolog, ale náhodou měl pravdu. Byla to Minnie. Nebo přesněji Mitkeyova družka, takže jméno konec konců sedělo. Jaký podivuhodný vrtoch mysli ji přiměl, aby vstoupila do nenavnaděné pasti, to se Professor nikdy nedověděl a bylo mu to také jedno, ale byl potěšen. Pohotově napravil nepřítomnost vnadidla tím, že prostrčil

dráty pořádný kus sýra.
Tak se stalo, že Minnie převzala za svého cestujícího druha roli Professorova duvěrníka Zda se o svou rodinu strachovala či ne, to se nikdy nedozvíme, ale neměla to zapotřebí Dětičky byly už dost velké, aby se postaraly samy o sebe, natožpak v domě, který nabízel hojnost skrýší a snadný přístup do chladničky.
„Ach, a teď tma už napadla tolik, Minnie, apisme se mochli potífat po tom tvoje manšílek. Po jeho šchafá čára na nepi. Práfda, Minnie, je to dócela maličký šchafá čára a páni ástronómové si ho ani nepofšimnou, ponivač nefjedí, kde ho chledat. Ale my to fjedět.
Ten tvoje Mitkey bude chrozně slafná myše, Minnie, až o něm a moje raketa rzekneme sfjetu. Fíš, Minnie, sátim jsme nic neržekli. Počkáme si a rzekneme jim to fšecko najednou. Zejtra za sfítání budeme mít -
Éjchle, tamchle je, Minnie! Slápoučky, ale tam je. Já potržel bych tě pod ogulárem a néchal ti podífat, ale néni safóstšeny na tvoje oči a nefím, jak -
Besmála jedno sto tisíců mil, Minnie, a poržát akcelerůje, ale to už moc dlouhá doba netervat. Naše Mitkey letí po plánu, de fagto letí rychlejčeji nešsme sepočítali, nicht wahr? Teď už jistótne uferkne semský kráfitaci a pšistane na Mjesíc!“
Že v tu chvíli Minnie zapištěla, bylo samozřejmě čirou shodou okolností.
„Nójo, já fím, muj malá Minnie, já fím. Fícekrát už naše Mitkey neufitíme. Skórem pichsi pžál, apise se der Experiment nepovednul. Ale to má taky sfětlý stránkové, Minnie. Bude nejslafenější ze fšech myše. Fězdná myše! Prfní šifý stforšení, co se kdy dostat ze semská pšitahovačnost!“
Noc byla dlouhá. Občas zakryla výhled vysoká oblaka.
„Minnie, já ti fětšejší póchodlí uraubím než tachle mála trátěná klec. Ty bys najistótne ráta sfópodně běchala, bes mžíží, fiď žejo, jako ty sfížata v moterních zoo, kde místo mžíží u nich fodní pšíkapy?“
A tak aby zaplnil hodinu, kdy oblohu překrýval mrak, udělal Herr Professor Minnii nový domov. Bylo to víko dřevěné bedničky, prkýnko necelé dva centimetry tlusté a o stranách asi třicet na třicet, naplocho položené na stůl a bez jakékoli viditelné bariéry kolem dokola.
Okraje prkýnka však potáhl kovovou fólií a položil je na druhé, větší prkýnko, po jehož obvodu se také táhl pás kovové fólie a obkličoval ostrov Minniina domova. Od obou okruhů fólie pak vedl dráty k opačným pólům malého transformátoru, který postavil o kousek dál.
„A teť já tebe, Minnie, položim na tvuj ostrof, kde tobě dát chápatěj sýr a chápatěj voda a ufitíš, jak bésfadne ty tam šít. Ale jesli bůdeš ty chtít za ostrof dolu, tóstaneš lechká rána. Cu moc to bólet nebude, ale nebudeš ty to libovat, a dyž si to na párekrát vyskoušíš, ty posnáš, že to nemá cena a neháž toho, nicht wahr? Und - “ A opět padla noc.
Minnie byla na svém ostrově šťastná, rychle se poučila. Už ji ani nenapadlo šlapat na pás kovové fólie. Ale jinak to byl hotový myší ráj. Stála tam sýrová hora větší než Minnie. Měla s ní plné zuby práce. Myš a sýr; zakrátko se jedno stane transmutací druhého.
Ale Professor Oberburger na to nemyslel. Professor měl starosti Když všechno spočítal a přepočítal a zamířil svuj dvace ticentimetrový reflektor děrou ve střeše a zhasnul světla - Ano být starým mládencem má přece jen jisté výhody. Když potřebujete díru ve střeše, tak sé prostě seberete a probouráte ji tam a nikdo vám nenadává do bláznů. A když přijde zima, nebo když prší, můžete vždycky zavolat pokrývače nebo díru zakrýt nepromokavou plachtou.
Ale slabá světelná stopa na obloze nebyla. Professor se zakabonil, přepočítal a přepřepočítal své výpočty, pohnul teleskopem o tři desetiny minuty doprava a raketa stále nikde.
„Minnie, tady něco néklepe. Buť pálifo ve trupkách pšestalo chóržet, nebo -“
Nebo se už raketa nepohybovala po relativně přímé dráze k bodu svého startu. Přímou je ovšem myšlena dráha parabolicky zakřivená relativně ke všemu kromě rychlosti.
A tak Herr Professor udělal jedinou věc, kterou udělat mohl, a to že začal teleskopem pátrat ve stále se rozšiřujících kruzích. Když konečně po dvou hodinách raketu nalezl, byla už o pět stupňů vychýlená z kursu a stále víc a víc se stáčela do - inu, dalo se to nazvat jenom jedním slovem. Do vývrtky.
Ten prožluklý krám lítal v kruzích, v kruzích, které jako by opisovaly oběžnou dráhu kolem něčeho, co tam rozhodně nemělo co dělat. Potom se začaly zužovat do koncentrické spirály. A najednou - nic. Tma tmoucí. Zádná záře raketových trysek. Professorova tvář zbledla jako křída, když se obrátil k Minnii.
„To ne mošná, Minnie! Muj flastní oči, ale to nebýt. I dyž by jedna strána fysátila, nemoch by die Rakete začít tak nájednou sačít dělat kroušeky.“ Tužka jeho podezření potvrdila. „A fíš co ty, Minnie, strácela kfalt pomalejšeji, než je fůpec mošná. I dyž by šádná trupka neochoržela, momentum od muj raket by musela být mocamoc fíc -“
Zbytek noci - teleskop a výpočty - nepřinesl žádné řešení. Tedy žádné uvěřitelné řešení. Na vesmírnou loď zřejmě působila jakási tajemná síla, nepřipsatelná ani raketě, ani přitažlivosti - byť i hypotetického nebeského tělesa.
„Muj ty nésčasná Mitkey.“
Šedivé, neproniknutelné šírání. „Muj milá Minnie, tochle bude muset sústat v tájemnosti. My se neopofášila zvěřejnit, co my fiděli, ponivač to by nikdo nefješil. Nejsem si cu moc jistótny, že tomu fěším sám, Minnie. To mošná proto, jak já pšetašená, že nespám. Já mošná si jenom napomlouval, že fidím -“
Později: „Ale my, Minnie, budeme toufat. Bylo to jedno sto padesát tísicu míl dáleko. Die Rakete najistotně bácne naspjet na Sem. Ale já nemohla žíct, gde! Já myslel, že dokážu sepočítat její dráchu - Ale po tom góncentrickym kroušeni - Minnie, to ani Einstein by nesepočítal, kde die Rakete pšistane. Ani já. My jen můšeme toufat, že dofjedíme, gde bácnul.“
Mračný den. Černá noc žárlivě střežící svá tajemství.
„Minnie, ten náš nésčasná Mitkey. Néni tam nic, co by mochlo spůsobit -“
Ale něco přece.

Prxl.

Prxl je asteroid. Pozemští astronomové mu tak neříkají, neboť jej dosud - zaplať pánbůh - neobjevili. A tak mu budeme říkat nejbližší možnou transliterací jména, které používají jeho obyvatelé. Ano, Prxl je obydlený.
Když se to tak vezme kolem a kolem, pokus Professora Oberburgera vyslat raketu na Měsíc přinesl dosti zvláštní výsledky. Ale za to mohl spíš Prxl.
Asi by vás nenapadlo, že asteroid může napravit notorického opilce, že ne? Ale jistý Charles Winslow, alkoholem zpitomělý občan Bridgeportu ve státě Connecticut, se už ode dne, když se ho - přímo na Grove Street - zeptala myš na cestu do Hartfordu, víckrát nenapil. Myš byla oblečena do křiklavě červených krátkých kalhotek a kanárkově žlutých rukavic - Avšak to se událo až patnáct měsíců poté, co Herr Professor ztratil svou raketu. Vezměme to raději od začátku.
Prxl je asteroid. Jedno z těch pohrdaných vesmírných těles, které pozemští astronomové nazývají nebeskou havětí, protože ty zatrolené věci zanechávají na fotografických deskách chaotické stopy znemožňující mnohem důležitější pozorování nov a mlhovin. Padesát tisíc blech v černém kožichu psa noci. Většinou samá prťata. Astronomové nedávno objevili, že se některé z nich přibližují až k Zemi. Užasně blízko. V roce 1932 vyvolalo vzrušení, když se Amor přiblížil na deset miliónů mil; astronomicky vzato šlo o výstřel pánubohu do oken. Apollo tuhle vzdálenost zkrátilo napolovic a roku 1936 se Adonis dostal na necelých jeden a půl miliónu mil od Země.
V roce 1937 to byl Hermes a méně než milión mil, ale ze všeho nejvíc vyvedlo astronomy z míry, když si spočítali jeho oběžnou dráhu a zjistili, že ten mrňavý asteroidek o průměru sotva jedné míle se může přiblížit na 220 000 mil, tedy blíže, než je od Země vzdálen její vlastní Měsíc.
Ještě větší poprask vyvolá, až jednoho dne - pokud vůbec - zpozorují planetku Prxl, která má průměr pouhé tři osminy míle, tuto vesmírnou hnidu, jak se křižuje s Měsícem, a objeví, že se pravidelně ocitá rovných sto padesát tisíc mil od našeho rychle se otáčejícího světa.
Odhalí ji ovšem jedině v případě transitu, neboť Prxl neodráží světlo. Neodráží je už vlastně několik miliónů let, od té doby, co ho jeho obyvatelé pokryli černým, světlo pohlcujícím pigmentem získaným z jeho útrob. Pomalovat celý svět je monumentální úkol pro stvoření vysoká něco málo přes centimetr. Ale vyplatilo se to. Když pak svou oběžnou dráhu přesunuli, byli před svými nepřáteli v bezpečí. Tenkrát ještě existovali obři - dvaceticentimetroví loupeživí piráti z Deimosu. Dvakrát přistáli i na Zemi, ještě než se vytratili z obrazu. Komičtí obříci, kteří zabíjeli čistě pro potěšení. Staré záznamy v dnes již pohřbených městech na Deimosu by mohly vysvětlit, co se stalo dinosaurům. A proč slibní cromagnonci zmizeli na vrcholku svého příslibu jenom několik kosmických minut poté, co natáhli brka dinousauři.
Ale Prxl přežil. Malý svět, který už neodrážel sluneční paprsky, se těm kosmickým vrahounům dočista ztratil, když Prxlané změnili jeho oběžnou dráhu.
Prxl. Doposud civilizovaný, obydlený civilizací starou milióny let. Jeho plášť temnoty, udržovaný a pravidelně obnovovaný spíše z tradice než ze strachu z nepřátel v těchto zvrácených dobách. Mocná, avšak stagnující civilizace, pevně rozkročená na světě, který sviští jako střela.
A myšák Mitkey.

Klarloth, vrchní vědec z kasty vědců, poklepal svého asistenta Bemje na to, co by bylo jeho ramenem, kdyby nějaké měl. „Hleďte“ řekl, „co se to blíží Prxlu. Očividně umělý pohon.“
Bemj se zahleděl do prosklené stěny a nasměroval myšlenkovou vlnu k mechanismu, který alterací elektronického pole pozorovaný objekt tisícinásobně zvětšil.
Obraz přiskočil, znejasněl a opět se zaostřil. „Mechanická konstrukce,“ řekl Bemj. „I když mimořádně neohrabaná, musím říct. Primitivní explozí poháněná raketa. Počkejte, podívám se, odkud letí.“
Odečetl z displeje naměřené údaje, mrštil je v podobě myšlenek do psychozávitů počítače a čekal, až tento nejsložitější z prxlanských strojů všechna data stráví a dospěje k odpovědi. Potom nedočkavě napojil mysl na projektor počítače.
Podobně naslouchal neslyšnému vysílání Klarloth. „Přesné místo startu na Zemi a přesný čas vypuštění. Nepřeložitelný výraz pro křivku letové dráhy a bod na této křivce, kde se vychýlila přitažlivou silou Prxlu. Místo dopadu rakety - nebo spíše původně předpokládané místo dopadu - bylo nabíledni: pozemský Měsíc. čas a místo přistání na Prxlu, zůstane-li současný kurs rakety beze změny.
„Země,“ řekl zadumaně Klarloth. „Když jsme tam byli naposled na inspekci, měli ještě k raketám a cestám do vesmíru pořádně daleko. Tuším, že tam zrovna probíhala nějaká křížová výprava nebo náboženská válka, pokud se nemýlím.“
Bemj přikývl. „Katapulty. Luky a Šípy. Urazili od té doby hodný kus cesty, i když je to jen raná experimentální raketa. Zničíme ji, než k nám dorazí?“
Klarloth zamyšleně zavrtěl hlavou. „Prohlédněme si ji. Možná si tím ušetříme cestu na Zemi; jejich současný stupeň vývoje lze přece docela dobře posoudit podle rakety.“
„Ale pak ji budeme muset -“
„Zajisté. Zavolejte Stanici. Řekněte jim, aby zamířili své atrakto-repulzátory na raketu a svedli ji na prozatímní oběžnou dráhu, než přistaví přistávací saně, Ať nezapomenou uhasit palivové články, než ji stáhnou dolů.“
„Dočasné silové pole kolem místa přistání - pro všechny případy?“
„Přirozeně.“
A tak navzdory takřka naprosté absenci atmosféry, v níž by mohla křidélka ukázat, co umí, dosedla raketa bezpečně a tak měkce, že Mitkey ve své temné komoře věděl jen tolik, že ten strašný rámus konečně utichl.
Mitkeymu se rázem ulevilo. Pojedl něco ze svých štědrých zásob sýra a pustil se opět do hlodání, díry v dřevěném obložení komory. Tohle bylo další Professorovo laskavé opatření ve prospěch Mitkeyho duševní rovnováhy. Věděl, že když se bude Mitkey během letu prokousávat dvěma centimetry dřeva, plně ho to zabaví a uchrání před hysterickými

záchvaty. Nápad se osvědčil: Mitkey měl po celou cestu co dělat a jeho temné vězení mu nepůsobilo nejmenší mentální utrpení.A když teď vůkol nastalo hrobové ticho, hryzal ještě přičinlivěji a šťastněji než dřív, v blahé nevědomosti, že až se prokouše dřevem, nalezne jenom kov, který je nestravitelný. Avšak lepší jedinci než Mitkey už narazili na věci, které se nedaly strávit.
Mezitím Klarloth a Bemj a několik tisíc dalších Prxlanů stálo a valilo oči na obrovitou raketu, která, ačkoli ležela na boku, čněla vysoko nad jejich hlavy. Někteří z mladších, kteří zapomněli na neviditelné silové pole, přistoupili příliš blízko a teď se vraceli a žalostně si třeli naražené hlavy.
Klarloth stál u psychografu.
„Uvnitř rakety je život," řekl Bemjovi. „Ale počitky jsou zatím zmatené. Jediný tvor, ale nedaří se mi sledovat jeho myšlenkové pochody. V tuto chvíli zřejmě provádí cosi se svými zuby."
„Třeba to ani není Pozemšťan, tedy nikdo z dominantní rasy. Z těch je přece každý mnohem větší než tahle obrovská raketa. Gigantičtí tvorové. Možná že ještě nedokáží sestrojit dost velkou raketu, aby se do ní vešli sami, a tak vyslali nějaké pokusné zvíře, něco jako jsou naši voráči."
„Myslím, že jste na to kápl, Bemji. Nicméně když důkladně prozkoumáme jeho mysl, můžeme se pořád dovědět dost, aby nám to ušetřilo kontrolní návštěvu Země. Otevřu dveře."
„Ale co vzduch? - pozemští tvorové potřebují těžkou, velice hustou atmosféru. Bez ní nemůžou žít."
„Silové pole zůstane samosebou v činnosti. V okruhu jeho působení zůstane vzduch zachován. Raketa má patrně vlastní vzduchové zásoby, aby tvor cestu vůbec přežil." Klarloth vydával myšlenkové příkazy a silové pole vystrčilo neviditelné panožky, které odšroubovaly vnější dveře a pak sáhly dovnitř a odstrčily západku na dveřích do komory.

Celý Prxl bez dechu pozoroval, jak z velikánského otvoru zejícího vysoko nad jejich hlavami vykoukla obludná šedá hlava. Tlustá vousiska, každé delší než tělo Prxlana - Mitkey seskočil na zem a učinil krok kupředu. Vzápětí si bolestivě narazil černý čumák - o něco, co tam nebylo. Zapištěl a uskočil pozpátku k raketě.
V Bemjově tváři se zračila nechuť, jak si tu obludu měřil očima. „Co do inteligence nesahá voráčům ani po kolena. Já bych ho prošpikoval paprskem."
„Ani nápad," přerušil ho Klarloth. „Zapomínáte na jistá zcela očividná fakta. Jistěže je to zpozdilé stvoření, ale podvědomí každého živočicha v sobě chová každou vzpomínku, každý vjem, každý citový počitek, jemuž bylo v životě vystaveno. Jestliže toto stvoření někdy slyšelo řeč Pozemšťanů anebo vidělo některé z jejich výrobků - kromě téhle rakety - každé slovo a každý obraz je v něm nesmazatelně otištěn. Chápete, co mám na mysli?"
„Pochopitelně. Jsem hlupák, Klarlothe. Nuže, jedno je jasné už z té rakety: ještě alespoň několik tisíciletí se ze strany pozemské vědy nemáme čeho obávat. Takže nemusíme nikam spěchat, což je věru štěstí. Neboť poslat paměť toho tvora, ať už to je, co to je, zpátky do chvíle jeho narození a sledovat každý senzorický vjem na psychografu si vyžádá - dobu odpovídající přinejmenším jeho stáří, plus čas, který budeme potřebovat my, abychom každý tento vjem interpretovali a asimilovali."
„Ale to nebude nutné, Bemji."
„Ne? Ach, máte na mysli vlny X19?"
„Správně. Zaměřeny na mozkové centrum živočicha mohou jeho inteligenci která se teď rovná asi jedné desetitisícině stupně - zvýšit bez nejmenší úhony na jeho paměti na úroveň logicky uvažujícího tvora. Takřka automaticky pak za tohoto procesu bude své vzpomínky asimilovat a rozumět jim, jako by byl inteligentni už ve chvíli, kdy se mu tyto dojmy vrývaly do podvědomí.
Chápete, Bemji? Automaticky vytřídí všechno nepodstatné a zodpoví každou naši otázku."
„Ale snad ho nechcete obdařit stejnou inteligenci, jakou -"
„Jakou máme my? Ne, tak všemocné zas vlny X19 nejsou. Řekl bych, že asi tak na stupeň 2, což také zhruba odpovídá jejich současnému místu na inteligenční stupnici, soudě podle rakety a toho, co si o Pozemšťanech pamatujeme z naší poslední návštěvy"
„Hmmmm, asi ano. Na té úrovni porozumí svým pozemským zkušenostem jen do te míry, aby nám nemohl být nebezpečný Vyrovná se pak inteligentnímu Pozemšťanovi. Pro náš účel to celkem postačí. Naučíme ho potom naší řeči?"
„Moment," řekl Klarloth. Chvíli podrobně zkoumal údaje psychografu. „Ne, myslím, že to ne. Bude mluvit svou vlastní řečí. Vidím v jeho podvědomí vzpomínky na mnoho dlouhých rozhovorů. Zvláštní, vypadají všechny jako monology jediné osoby. Ale bude mít svou řeč - i když dosti prostou. Potrvá mu dlouho, přes všechnu inteligenční kúru, než získá představu o našich metodách komunikace. Ale těm jeho se můžeme naučit v několika minutách, až bude pod vlivem paprsků X19."
„Rozumí teď něčemu z té řeči?"
Klarloth se opět zahleděl do psychografu. „Ne, nezdá se mi, že by - Počkat, jedno slovo jako by mu něco říkalo. Slovo ‚Mitkey'. Bude to nejspíš jeho jméno; slyšel je zřejmě tolikrát, že je matně spojuje se svou osobou."
„Jak ho ubytujeme - apartmá se vzduchovými uzávěry a tak dále?"
„Zajisté. Dejte příkaz ke stavbě."

Říci, že to byla pro Mitkeyho zvláštní zkušenost, by bylo hrubé zjednodušení Vzdělání je zatrachtilá věc, i když ho nabýváme postupně Ale nalijte ho do někoho přes noc -
Bylo ještě zapotřebí dořešit pár maličkostí. Tak například problém hlasivek. Ty jeho nebyly přizpůsobeny řeči, kterou znenadání uměl. O to se postaral Bemj; ani se to nedalo nazvat operací, protože Mitkey - ani při svém novém vědomí - netušil, co se děje, a byl po celou dobu v bdělém stavu. A o J-rozměru, v němž se lze dobrat jádra věcí, aniž by se do

nich muselo pronikat zvenčí, Mitkeyovi nic nevysvětlili.
Usoudili, že by tomu beztak neporozuměl, nemluvě o tom, že je daleko více zajímalo dozvědět se něco od něj, než ho poučovat. Výsady pohovorů s přichozím ze Země bylo dopřáno Bemjovi, Klarlothovi a tuctu dalších Prxlanů. Když s ním někdo právě nerozmlouval, hovořil s ním druhý. Všechno to dotazování značně napomohlo jeho vzrustající chápavosti. Obvykle nevěděl, že zná odpověď na otázku, dokud mu nebyla položena Potom ji sesumíroval, aniž by věděl, jak to vlastně dělá (podobně jako vy nebo já nevíme, jak všechno víme), a odpověděl.
Bemj: „Ta vaše jásyk,co vy mlufit, to být unifersálná jásyk Sémě?“
A Mitkey, ačkoli se nad tím nezamýšlel, pohotově odtušil: „Né, to nebýt. To je inklíčtina, ale já si pamatovala, že Herr Brófesor mlufit eště tálšíma jásykami. Já tomnífám, že on nejdžívejc mluvit nějaká jiná jasyka, ale v Amerika mlufit ždycky jenom inklíčsky, aby se v té rženi procvičil. Je to tifúkrasná rženi, nicht wahr?“
„Hmmmmm,“ řekl Bemj.
Klarloth: „A co faše plemena, myše? Sachášet s fámi tóbže?“
„Fětšina lití nic moc tóbže nesacházet,“ odpověděl Mitkey. A vysvětlil to.
„Já rátpich pro myše něco utělala,“ dodal. „Podivajte, nemochpich fsít naspjet na Sém tenchle paprskofač? Apich já paprskofala fšechna jiná myše a vyrodila nofá rasa supermyše?“
„Proč vy by nemohla?“ přikývl Bemj.
Viděl, že se na něho Klarloth divně podíval, a sladil svou mysl s myšlenkovou frekvencí hlavního vědce, z kterézto tiché domluvy zůstal Mitkey vyloučen.
„Ano, máte pravdu,“ řekl Bemj Klarlothovi, „jistěže by to na Zemi vyvolalo řadu potíží, vážných potíží. Dvě rovnocenné třídy bytostí vzájemně si tak nepodobných, jako jsou myši a lidé, nemohou vedle sebe žít v přátelství. Ale to se nás přece netýká, nám to může jenom prospět. Následné zmatky zpomalí pokrok na Zemi - a to nám dopřeje několik dalších tisíciletí klidu, než Pozemšťané objeví, že jsme tady, a nastanou problémy. Víte, co jsou tihle Pozemšťané zač.“
„A vy byste jim klidně dal vlny X19? To by pak mohli -“
„Ne, jistěže ne. Ale můžeme tady Mitkeymu vysvětlit, jak sestrojit velice hrubý a výkonnostně limitovaný paprskomet. Primitivní přístroj, který by nedokázal víc než zvýšit myší inteligenci z jedné desetitisíciny stupně na stupeň 2, tedy na stejnou úroveň, jako má Mitkey a dvounozí Pozemšťané.“
„To by šlo,“ komunikoval Klarloth. „Rozhodně potrvá ještě dlouhé eóny, než budou lidé schopni porozumět základnímu principu těchto paprsků.“
„Ale nemohli by i toho primitivního přístroje použít ke zvýšení vlastního inteligenčního kvocientu?“
„Zapomínáte, Bemji, na základní omezení paprsků X19, že nikdo nemůže sestrojit paprskomet, který by mohl povznést něčí duševní schopnosti na vyšší úroveň, než je jeho vlastní. Ani my to nedokážeme.“
Tohle všechno se ovšem odbývalo mimo Mitkeyho hlavu, v neslyšné prxlanštině.
A další výslechy a další a další.
Opět Klarloth: „Mitkeyi, my od jédnoho vás pšísně farovala. Vy nesachrávala si nic s elektšina. Nofé molekulárofé uspošátání fašého mosgového centrála nebýt tag dócela stálá a -“
„Mitkeyi, fíte vy naúrčito, že Herr Brófesor se v pokousách na rakety ze fšech pokousníku tostal nejdálečeji?“
„Fsato od obce tag ano, Bemji. Jiný fjedcové jsou mošná ve svojich jednotlivych oporech, třebas ve fíboušninech, matematykání, nebo ástrofysice lepšejší neš on být, ale tag cu moc zase né. Ale v kompinaci od fšech těch fjetomostí je Brófesor ze fšech nejpervnější.“
„To je tópže,“ řekl Bemj.

Malá šedivá myš se tyčila nad ještě menšími centimetrovými Prxlany jako dinosaurus. Jako že byl Mitkey zcela mírumilovné, býložravé zvířátko, klidně mohl kohokoli z nich sprovodit ze světa jediným scvaknutím zubů. Samosebou, že ho něco takového vůbec nenapadlo a jim také nepřišlo na mysl, že by se ho mohli bát.
Obrátili ho duchovně naruby. Podrobně ho prozkoumali rovněž po tělesné stránce, ale provedli to z J-dimenze, takže o tom Mitkey nevěděl.
Zjistili, jak funguje, a zjistili všechno, co ví, i některé věci, o nichž ani nevěděl, že je ví. A upřímně si ho zamilovali.
„Mitkeyi,“ řekl jednoho dne Klarloth, „jedenkážda cifilisovaná ráce na sfjetě chodit oplíkaná, nicht wahr? Co typis žek, dybytys postfichnul myše na rofeň člofjeka, no nebylo by to fchódny, dyby taky myše nosily šátove?“
„To je bésfadná nápad, Herr Klarloth. A já pšesně fjedět, co já chtěla na sebe. Herr Brófesor mi v jeten den ukázal oprásek myše, co namaloval der Künstler Dissnej, a ta myše byla , taky oplíkaná. To nebyla opravdická myše, to byla vyfantazírofaná myše, a Herr Brófesor mě po tý Dissnejmyš daroval meno.“
„A jak ona být oplíčena, Mitkeyi?“
„Ona měla takofá feselá čerfená šortka na kšanda se dva velký šlutý gnoflik fpšedu a s dva fsadu a se šlutá bota na nohouch fsadu a šlutá rukavíce na nohouch vepšedu. A kalhotka měla fzadu tíru do ocásek.“
„Fajn, Mitkeyi. To my tobě pšichystala do pět minut.“
To bylo v předvečer Mitkeyho návratu. Bemj původně navrhoval, aby počkali na okamžik, kdy se excentrická oběžná dráha Prxlu opět přiblíží na sto padesát tisíc mil od Země. Ale k tomu, jak poukázal Klarloth, dojde až za padesát pozemských let, a tak dlouho by jim Mitkey nevydržel. Ledažeby - A Bemj souhlasil, že vyslat takovéhle tajemství na Zemi by bylo příliš velké riziko.
A tak přistoupili na kompromis a natankovali Mitkeyho raketu něčím, co snadno překlene těch jeden a čtvrt miliónu mil, které ji čekaly. O tohle tajemství se strachovat nemuseli, neboť až raketa přistane, bude palivo dávno spotřebováno.
Den odletu.
„My udělali, co my mochli, Mitkeyi, apisme die Rakete naprokramírofali a načasofáli ták, aby pšistála na stejnosámym

místo nebo aspoň co nejplíšeji, kde ty od Sémě odletěl. Spólechat na cu moc vélika pšesnost u taková dlóuchá cesta ty ofšem nemohla. Ale pšistaneš plísko. Spitek sáležet na tě. Vybáfili jsme die Rakete do fšéchny pšípadové.“
„Móckrát vás děkuji, Herr Klarloth, Herr Bemj. Sbochem.“
„Sbochem, Mitkeyi. My né ráti, že tepe stratit.“
„Sbochem, Mitkeyi.“
„Sbochem, sbochem...“

Na jeden a čtvrt miliónu mil bylo zacílení vskutku znamenité. Raketa přistála v jižní části longislandského průlivu, deset mil od Bridgeportu, asi šedesát mil od domu Professora Oberburgera nedaleko Hartfordu.
S přistáním na vodě se samozřejmě počítalo. Raketa šla ke dnu, ale sotvaže se ocitla několik metrů pod hladinou, Mitkey si otevřel dveře - speciálně upravené pro otevření zevnitř -a vystoupil ven.
Na svých normálních šatech měl navlečený důmyslný potápěčský oblek, který by ho uchránil i v poměrně značné hloubce, a který, protože byl lehčí než voda, ho rychle vynesl na hladinu, kde si už mohl otevřít přilbu.
Měl s sebou zásobu syntetické potravy na celý týden, ale nemusel ji ani vybalovat. Noční loď z Bostonu ho dopravila na kotevním řetězu do Bridgeportu, a jakmile uzřel pevninu, vysvlékl se z potápěčského oděvu a pustil ho ke dnu, když předtím propíchal všechny vzduchové komůrky, které jej udržovaly nad vodou, jak to slíbil Klarlothovi.
Mitkey takřka instinktivně věděl, že dokud se nedostane k Professorovi Oberburgerovi a nevypoví mu svůj příběh, udělá nejlíp, když se všem lidským bytostem zdaleka vyhne. Jak se však ukázalo, když doplaval ke břehu, největší nebezpečí mu hrozilo od přístavních krys. Byly desetkrát větší než Mitkey a měly zuby, které by ho přehryzly na dvě kousnutí.
Ale duch vždycky triumfuje nad hmotou. Mitkey pánovitě ukázal žlutou rukavicí a řekl: „Mašte vy pryč!“ a krysy mazaly. Jaktěživy nic takového jako Mitkeyho neviděly a hluboce to na ně zapůsobilo.
Stejně jako na ožralu, kterého se Mitkey vyptával na cestu do Hartfordu. O téhle příhodě jsme se již zmínili. Bylo to poprvé a naposledy, co se Mitkey pokusil navázat bezprostřední komunikaci s podivnými lidskými bytostmi. Podnikl samosebou veškerá bezpečnostní opatření. Pronášel své dotazy ze strategického postavení, jen malý kousek od díry, kam mohl skokem zdrhnout. Ale nakonec to byl opilec, kdo zdrhnul, aniž sprosťák na Mitkeyho otázky slovem odpověděl.
Nakonec se přece jen dostal, kam chtěl. Došel pěšky na severní konec města a tam se schovával za benzínovou pumpou, dokud neuslyšel nějakého šoféra, který tam zastavil pro benzín, jak se ptá na cestu do Hartfordu. A když se auto opět rozjelo, cestoval s ním jako černý pasažér i Mitkey. Ostatek už nebyl nijak těžký. Výpočty Prxlanů ukázaly, že místo startu rakety leželo pět pozemských mil severozápadně od něčeho, co na jejich telemapách vypadalo jako město, a což podle Professorových samomluv musel být Hartford.
Vrátil se domů.

„Stráfičko, Herr Brófesor.“
Herr Professor Oberburger polekaně zdvihl hlavu. Nikoho neviděl. „Coše?“ zeptal se vzduchu. „Co je být?“
„To já být, Brófesore. Mitkey, myše, kterou vy jste poslal na der Mond. Ale já nebyl tam. já místo tam -“
„Coše? To nebýt mošná. Někto si trápi šérty. Ale - ale o die Rakete nikdo pšeci nefjedět. Dyž to se nepovetlo, já nikomu neržek. Jenom já sama fjedět -“
„A já, Brófesore.“
Herr Professor si ztěžka povzdychl. „Pšeprácefanost. Uš mi začala, jak oni tady ržíkat, strašilka ve fěši -“
„Ne, Brófesore. To opráfdu já, Mitkey. Já teďka umjet mluvit. Srófna jako vy.“
„Ty ržíkat, že ty umjet mluvím - Tomu nefježím. Proč já tě potom nefidím? Proč ty nejseš -“
„Já schófaná, Brófesore, schófaná do sdi chned za ta velká díra. Chtěl mít jistóta, že fšéchno po požádku, než se ukázal. Apistese nerosčílil a třeba nechodil po mně nějaká pšedmet.“
„Coše? Ale Mitkeyi, dyž ty opráftu ty a já nespat ani nezáčinat - Ale Mitkeyi, co tě nápadat, že já moch něco chodit?“
„Tak tóbže, Brófesore.“
Mitkey vystoupil z díry ve zdi a Professor se na něj podíval a protřel si oči a podíval se znovu a protřel si oči a -
„Já šílená,“ pronesl konečně. „On mít na sebe čerfená kalhotka a šlutá - To nebýt možná. Já totál trotl.“
„Vy nebýt, Brófesore. Poslouchajte, já všecko vám vysfětlit.“ A Mitkey mu to vysvětlil.
Šedý rozbřesk a malá šedá myška stále ještě hovoří. „Ano, Brófesore. Já vás pochopuju, vy myslíte, že intelikentná ráce od myše a intelikentná ráce od člofjeka nemoct egzistofat bok vedla boka. Ale toby pšeci nebylo bok vedle boka; jak já už to ržek, v tom nejmálejšim sfjetědíle, v Austrálije, tam dócela málo lidu. A to by lácino pšišlo odvozit lidu pryč a nechat ta sfjetadíl nám, myšem. My ržíkali by mu Maustrálije místo Austrálije, a nejfěčí město byse už nemenovalo Sydnej, ale Dissnej, na pošest -“
„Ale, Mitkey -“
„Ale, Brófesore, podivajte, co my vam za ta sfjetadíl nabídnula. Fšecky myše by tam odjely. My několik myše scifilizujem a ty nam pomužou dochytit ostátni a pšijít s nima k ten áparat, co z něho sfítějí ty čérfeny páprseky, a ty osfíceny myše dochytaji dálši a postafí dálši áparaty, a tag to poroste, jako dyž válite sněhofou koulu skópce. A myše bude podepísat s lidima smlouva o neutočení a sústala v Maustrálije a vytvožila flastní pótrafinová sákladna a -“
„Ale, Mitkeyi -“
„A podivajte, co fšecko my vám za to dala, Herr Brófesor! Vyhubujeme vaši nejhoršejší nepšítelové - kyrysy. My je taky neráti. A jeden pluk se sto tisíc myše s plynovy máskove a mály plynovy bómbove by dolezlo v kážda kyrysí díra a vychupilo kážda kyrys a v jeden dva dni by v celym mjestě nebyla jédiny kyrys. Do roka my vyhupili fšecky kyrysy

na sfjetě a zárofně dochytali a scifilizovali fšecky myše a poslali je do Maustrálije a -“
„Ale, Mitkeyi -“
„Co, Brófesore?“
„To by jít, ale taky nejít. Ano, asi byste vyhubovali kyrysy. Ale jak dlóuho by trfálo, neš by konfliktove od zájmu dovedly myše do nápatu vychladit fšechen lid, nebo ašby lid měl nápat vyhladit fšecka -“
„Topise neosmělili, Brófesore! My bisme vyropili zbráně, ktere by -“
„Fitíš, Mitkeyi?“
„Ale toby nemuselo být. Dyby lid uctít naše nesádatelna práfa, my uctít -“
Herr Professor si povzdychl.
„Já - já budu vaše prostšednik, Mitkeyi, pšedlošim vaše pošádavka a - Práfda, zbavit sfjet od kyrysů, to by bylo velký pošechnání do lidský ráce. Ale -“
„Děkuju vás, Brófesore.“
„Mimochodně, Mitkeyi. Já tady mám Minnie. Myslim, že ona tvoje manšelka, jestli tady v domě nejsou eště jiná myše. Ona vedle v pokoji, já dal ji tam, než ty došla, apiměla tma a mochla spát. Chceš fídět manšelka?“
„Manšelka?“ řekl Mitkey. Už dávno zapomněl na rodinu, kterou nikoli ze své vůle opustil. Vzpomínky se pomalu vracely.
„Nó,“ řekl, „hmmm, copine. Dochytíme ji a já rychle umontuju malá projektor na papersek X19 a - Ano, to vám pomuše vyjednávat se vládama, dyž nová myše bude několik, ať poznaji že nejsem ja šadna patvora, jak mochli jinak myslit“

Nebyl v tom záměr. Ani být nemohl, neboť Herr Professor nevěděl, že Klarloth Mitkeyho varoval před lehkovážným zahráváním s elektrickým proudem - „Nové molekulární uspořádání vašeho mozkového centra není zcela stabilní a -“
A Professor byl ještě ve velkém osvětleném pokoji, když Mitkey vběhl do místnosti, kde ve své cele bez mříží spala Minnie. Spala a pohled na ni - Vzpomínky na staré časy se rázem navrátily a Mitkey si pojednou uvědomil, jak se mu po ní stýská.
„Minnie!“ vykřikl zapomínaje, že mu nemůže rozumět.
A vstoupil na prkýnko, kde ležela. „Písk!“ Slabý elektrický proud mezi dvěma pásky kovové folie vykonal své
Nakrátko bylo ticho.
Potom: „Mitkeyi!“ zavolal Herr Professor. „Pojď sem ty eště, musíme próprat -“
Prošel dveřmi a uviděl je, v tom šedém světle rozbřesku, dvě šedé myšky šťastně k sobě stulené. Nepoznal, která je která, protože Mitkey ze sebe všechny ty červené a žluté svršky, jež mu náhle přišly divné, tísnivé a urážlivé, vztekle strhal zoubky.
„Cože to tady, gocajdank?“ zeptal se Professor Oberburger. Potom si vzpomněl na elektrický ohradník a zbytek si už domyslel.
„Mitkeyi! Ty už nemluvila? Ty -“
Ticho.
Profesor se usmál. „Mitkeyi,“ řekl. „ty muj malá fězdná myše. Myslim, že tagchle ty šít spokojenší šifot.“
Chvíli ty dva láskyplně pozoroval a pak natáhl ruku a otočil vypínačem, čímž elektrickou bariéru zrušil. Myšky samozřejmě nevěděly, že jsou svobodné, ale když je Professor zdvihl a pozorně postavil na zem, jedna okamžitě utekla do díry ve zdi. Druhá se rozběhla za ní, ale pak se otočila a pohlédla zpátky - v drobných černých očkách dosud stopa zmatku, zmatku, který rychle pohasínal.
„Sbochem, Mitkeyi. Taghle ty budeš šťastlivější. A sejru bude pošad dost“
„Písk,“ knikla šedá myška a vklouzla do díry.
Mohlo, ale také nemuselo to znamenat „Sbochem -“